Gizli Yara

FURKAN KOÇ

Tilki Kitap

tilki
kitap

Gizli Yara
Furkan Koç

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Simge Sunar
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1.Basım, İstanbul, Mart 2026
ISBN: 978-625-8579-49-9
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

GİZLİ YARA

Furkan Koç

YAZAR HAKKINDA

1994 yılında Amasya'da doğdu. Marmara Üniversitesi Maliye Bölümü'nden mezun oldu. Mali müşavir olarak mesleki hayatını sürdürmektedir.

Yazarlık çalışmalarında insan psikolojisi, travma, suskunluk ve geçmişle yüzleşme temalarına odaklanmaktadır. Bu kitap, savaşın bireyler üzerindeki görünmeyen etkilerini ve kuşaklar arası aktarılan acıları konu almaktadır.

"Gizli Yara" yazarın ilk romanıdır.

TEŞEKKÜR

Hayatın her anında bana inanan, sabrıyla ve sevgisiyle yolumu aydınlatan sevgili eşime; varlığıyla bana ilham veren kıymetli çocuğuma; sevgileriyle beni büyüten anneme ve babama; her zaman yanımda olduğunu hissettiren kardeşime gönülden teşekkür ederim.

Ve kalbimde yaşamaya devam eden, varlığıyla hayatımda silinmez bir iz bırakan canım yavruma...

İçimi umutla doldurduğunuz için hepinize minnettarım.

1. BÖLÜM

Dört yıllık İstanbul maceramın son günleri geliyordu. Bu yaz okulum bitecek ve tüm yaşanmışlıkları geride bırakıp şehri terk edecektim.

Sınavların çoğu bitmişti ama içimde tuhaf bir huzursuzluk vardı. Yağmurun ardından toprak kokusu üzerine sinmiş sıcak bir ilkbahar sabahına uyandım. Canım yataktan çıkıp okula gitmek istemiyordu. İsteksizce uyanıp kendimi dışarı attım. Bugün, mayısta yapılacak sınava hazırlanmak için kütüphanede kalacaktım.

Apartmandan aşağı inerken, komşumuz Selma teyzenin sesi ile duraksadım:

"Belki biliyorsundur, bugün kızımın doğum günü. Arkadaşlarıyla beraber dışarıda olacaklar. Akşam beraber gelirseniz çok sevinirim. Hem aklım da kızımda kalmamış olur."

"Çok isterdim ama sınavlarım bitmedi ve ders çalışmam gerekiyor."

"Tamam öyleyse, sınavların umarım çok güzel geçer."

Selma teyze 1994'te Bosna'dan Türkiye'ye gelmişti. Kızıyla birlikte hayata tutunmaya çalışıyor, ama geçmişin acısı hâlâ gözlerinden silinmemişti. Sarı saçları, kahverengi gözleriyle

dışarıdan bakıldığında savaşın gölgesini taşımayan biri gibi görünüyordu; ama bakışlarında sessiz bir hüzün vardı. Yeni doğan kızını alıp İstanbul'a gelmişti. Kızı bu yıl yirmi birine basacaktı. Geldikleri yıl bu evi almış, kızı burada büyümüştü. Yirmi bir yıldır birlikte, kendi küçük dünyalarında mutlu olmaya çalışıyorlardı. Kayıp akrabalarıyla ilgili Sarajevo'ya sürekli sorular sorsa da annesi hakkında hâlâ hiçbir haber alamamıştı. Hatırladığı son şey savaşta birlikte tutsak olduklarıydı.

Selma teyze hâlâ genç görünüyordu; kırkını geçmiş olmasına rağmen sarı saçları ve kahverengi gözleriyle Balkan kökenli bir kadının duruşunu taşıyordu. Kızı ise üniversitede üçüncü sınıftaydı ve annesinin göğüslediği acılara rağmen dimdik durmayı öğrenmişti.

Sınavlarımın bitmediğini söylemek ağzımdan istemsizce çıkmıştı. Keşke bugün Selma teyzenin davetini kabul edip kızının doğum gününe gitseydim... Keşke olacakları önceden bilseydim... Ama nereden bilebilirdim ki?

Okuduğum üniversite İstanbul'un en güzel semtlerinden biri olan Kadıköy'deydi. Okuduğum bölümde ise devam zorunluluğu olmadığı için derslerin çoğuna gitmezdim. Kendi kendime aldığım kararla hayatımı belirli bir plana koyacaktım ve her gün üniversiteye gidip derslere girecek, ardından da kütüphanede ders çalışacaktım. Ama bu düzenli hayata başlamak için çok yanlış bir günü seçtiğimi kısa sürede anlayacaktım.

Uzun bir aradan sonra beni okulda gören arkadaşlarım da şaşırmış ve derse gelmemle ilgili dalga geçmişlerdi. Arkadaşlarımla başka bir fakülteye ait olan kantine gitmiştik. Tam oturduğumuz sırada geçen hafta sınavına girdiğimiz derslerden biri açıklanmıştı.

O günün akşamında fazla ders çalışamasam da geceyi kütüphanede geçirmiş ve düzenli hayatın ilk gününde kendime

verdiğim sözü tutmuştum. Ertesi sabah erkenden uyanmıştım ama kendimi hiç olmadığım kadar yorgun ve uykusuz hissediyordum. Bugün dersler bittikten sonra uzun zamandır görüşmediğim lise arkadaşlarımla buluşacaktım.

Dersim bitmişti. Ön kapının önündeki otobüs durağına doğru yürürken karşıdan gelenleri fark ettim. En yakın arkadaşlarımdı; üstelik derslere pek uğramayan cinsten. Karşımda belirmişlerdi. Onları görünce şaşkınlıkla duraksadım.

"Bu ne güzel sürpriz böyle ama derse girmek için biraz geç kaldınız. Az önce bitti, emin olun, hiçbir şey kaybetmediniz"

Güldüler.

"Saçmalama derse gelmedik. Geçen hafta sınavlara uyanamamıştık, rapor vermiştik. Bugün de sınava geldik."

"Ne güzel" dedim. "Demek ki nihayet alarm işe yaramış."

"Başımıza neler geldi bir bilsen böyle hafife almazdın."

"Belli zaten" dedim, baştan aşağı süzerek. "Epey zahmet çekmişsiniz."

"Aynen öyle. Zor oldu ama sonunda raporu alabildik." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi:

"Sınav bittikten sonra işin yoksa beraber Kadıköy'e gidelim"

Başımı salladım.

"Bugün olmaz. Liseden arkadaşlarla buluşacağız."

"O meşhur başka zaman hiç gelmiyor" dedi biri sitemle.

"Ne zaman söz verip de sözümü tutmadım?"

"Geçen sene" dedi hiç düşünmeden. "Buluşacaktık, sen 'acil kan vermem gerekiyor' dedin...Yine gelmedin. Hastanenin tarifini bile biz yaptık. Sonra başka bir işin olduğunu öğrendik."

Hafifçe gülümsedim.

"İnandırıcı olması gerekiyordu," dedim. "Ama bugün gerçekten liseden arkadaşlarımla buluşacağım."

"Sonra görüşürüz o zaman."

"Sınavda başarılar" diyerek vedalaştım.

Yanlarından ayrıldıktan sonra günün her saati kalabalık olan durağa gittim ve hemen gelmekte olan ilk otobüse bindim. Duraktan geçen otobüsler Kadıköy'e gidiyordu ama sadece iki numaralı hat Üsküdar'a gidiyordu. Gözümü Üsküdar'da açtığımda durağın önünden geçen sayısız otobüsün içinden Kadıköy'e gitmeyen tek otobüse binmiş olduğumu fark ettim. İndikten hemen sonra marmaray ve metro aktarması ile Kadıköy'e ulaştım. Telefonuma baktığımda üç cevapsız arama vardı. Buluşacağım arkadaşlarımdan Burak aramıştı, metroda olduğum için telefon çekmemişti. Hemen geri Burak'ı aradım.

"Neredesin? Kaç dakikadır sana ulaşmıyoruz."

"Yanlış otobüse binmişim o yüzden geç kaldım ama şu an Kadıköy'deyim."

"Telefonu açmayınca gelmeyeceksin sandık ve Beşiktaş'a geldik."

"Tamam ben ilk vapurla geliyorum indiğim zaman seni ararım. Dediğin yere gelirim."

"Dikkat et de yanlış vapura binme."

Telefonu kapattıktan sonra Beşiktaş İskelesi'ne gittim. En erken kalkacak vapur yirmi dakika sonra hareket edecekti. Rıhtımdaki banklardan boş olana oturdum. Bugün hava çok sıcaktı ve sahil çok kalabalıktı. Sanki evdeki herkes dışarı çıkmış ve gezmek için Kadıköy'ü tercih etmişti. Denizdeki dalgalar da bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi. Çok geçmeden yanıma elinde gazetesiyle yaşlı birisi geldi. Birkaç sayfa okuduktan sonra

gözlüğünü çıkardı. Bana dönerek sinirli bir şekilde konuşmaya başladı:

"Ben çok ülke gezdim, çok yer gördüm. Ama gittiğim hiçbir yerde uyandığım zaman böyle bir haber okumadım!"

"Hırsızlık mı?"

"Keşke hırsızlık olsa, onu yine anlarım. Adamın ihtiyacı varmış der sineye çekerim ama bunu asla! Gencecik kıza kıymışlar."

"Bu ara töre cinayetleri çok oluyor. Artık toplum olarak alışır hâle geldik, sıradan karşılıyoruz."

"Töre cinayeti değil. Üç çocuk babası bir adam, gençliğinin baharında kıza tecavüz etmiş. Ha 'adam' dediğime bakma buna söylenecek laf yok."

Yaşlı adam sözünü bitirdikten sonra iskeleden vapurun kalkmasına beş dakika kaldığını bildiren anons yapıldı. Daha fazla konuşamadan banktan ayrıldım ve vapura bindim. Haberi merak ettiğim için aynı gazeteden bir tane aldım. Vapurun üst katındaki açık alana geçtim ve denizdeki martılara simit atan turistleri izlemeye başladım. Vapur Kız Kulesi'ne yaklaştığı sırada aklıma gazetedeki haber geldi. Haberi hayretler içerisinde okumaya başladım.

DOĞUM GÜNÜ ÖLÜM GÜNÜ OLDU!

İstanbul'da korkunç bir olay yaşandı. 20 yaşındaki üniversite öğrencisi A.I. doğum gününü kutladıktan sonra evine dönerken saldırıya uğradı. Saldırgan, genç kızı kaçırıp şiddet uyguladı, tacizde bulundu ve yaşamını yitirmesine yol açtı.

Arkadaşlarıyla doğum gününü kutladıktan sonra gece saat 23:00 sıralarında evine gitmek için yola çıkan A.I saldırıya uğradı. Saldırgan, genç kızı araçla boş bir araziye götürüp orada tecavüz ettikten sonra kızın çantasını gasp etti.

Daha sonra kızın kafasına sopa ile vuran saldırgan onu bıçakla yaraladı. Kızı boş araziye atıp ölüme terk etti. Olayın ardından saldırgan kayıplara karıştı. A.I yaralı hâlde ana yola kadar çıktı. Yoldan geçen otomobili durduran genç kız kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Bu sabah Asayiş Şube Müdürlüğü Gasp Büro Amirliği Ekipleri'nin düzenlediği operasyonda saldırgan evinde yakalanarak tutuklandı. Zanlının, 37 yaşında evli ve 3 çocuk babası olduğu ortaya çıktı. Saldırganın ayrıca uyuşturucu suçundan poliste kaydı olduğu öğrenildi.

Genç kızın annesi S.I titreyen sesiyle "Bosna'daki savaştan kaçarak kızımı kurtarmak istedim. Ama İstanbul'un göbeğindeki hayvanı hesaplayamadım. Özür dilerim kızım...

Haberin devamını okuyamadım. Midem bulandı; ellerim titredi. Gözlerim kardı, kulaklarım uğulduyordu. O anda İstanbul'un tüm sessizliği, vapurun güvertesinde, martıların çığlıklarında bir gizem hâline gelmişti. Ve ben, istemeden de olsa, bu gizemin tam ortasına çekilmiştim. Kafamın içinde hep aynı kelimeler dolaşıyordu: "doğum günü." "Bosna'daki savaş." "genç kız A.I."

2. BÖLÜM

1970 yılının soğuk ve rüzgârlı bir ilkbahar günüydü. Şehirde hâlâ kışın etkisi görülüyordu. Sobalardan yükselen duman, sokaklarda ağır adımlarla yürüyen insanların kalın paltolarına karışıyordu. Küçük bir şehir olan T'de herkes birbirini tanır, günler çoğu zaman sessiz ve olaysız geçerdi.

Güneş batmaya yaklaşırken, genç bir kız ırmak kenarında oturmuş, suyun ağır ağır akışını izliyordu. Ellerini dizlerinin üzerine koymuş, bakışlarını sudan ayırmadan düşüncelere dalmıştı.

Buraya çocukken annesiyle gelirdi. Irmak kenarı onun için her zaman sığınılacak bir yer olmuştu. O günlerde tek korkusu, karşı kıyıda top oynayan küçük çocuklardı. Topları suya düştüğünde köprünün altına iner, akıntıya aldırmadan peşlerinden giderlerdi. Zerina her seferinde nefesini tutar, onların geri çıkmasını beklerdi. Şimdi o çocuklar yoktu. Annesi de.

Gözlerini kaldırıp köprüye baktı. Bir zamanlar kendini en güvende hissettiği günleri hatırladı. Annesi öldüğünde on yaşındaydı.

Zerina yirmi dört yaşındaydı. Irmak kıyısında esen rüzgâr omuzlarına dökülen sarı saçlarını savurdu. İnce yapılı bedenini saran pardösüsüne rağmen, duruşunda fark edilen bir kırılganlık vardı. Gülümsediğinde beliren gamzesi, onu olduğundan daha

yumuşak gösterirdi. Bu gülümsenin ardında ne sakladığını ise kimse bilmezdi.

Annesine benzediğini söylerlerdi. Bunu her duyduğunda içinde tanımlayamadığı bir boşluk hissederdi.

"Burada olduğunu tahmin etmiştim."

Ses, arkasından geldi.

Zerina irkildi. Suyun yüzeyinden bakışlarını ayırmadan konuştu.

"Başka nereye gidebilirdim ki?"

Aida yanına yaklaştı. Genç kızın omuzlarına baktı; rüzgârda titrediğini fark etti ama üstüne gitmedi.

"Yine çok daldın" dedi.

Sesinde hem şefkat hem yorgunluk vardı.

Zerina ayağa kalktı. Irmağa son bir kez baktı.

Zerina'nın teyzesi Aida orta boylarda, kırklı yaşlarının ortasında bir kadındı. Yüzünden eksik olmayan gülümsemesi, ilk bakışta insanın içini rahatlatıyordu. Ama bu gülümsemenin ardında, kimseye açık etmediği bir eksiklik hissi vardı. Çocuğu olmamıştı. Bunu yüksek sesle dile getirmez, yalnız kaldığı anlarda, bu eksiklik sessizce kendini hatırlatırdı.

Kocası bu sessizliği bilirdi. Aida'yı üzmemek için bazen konuşmamayı, bazen de hiçbir şey olmamış gibi davranmayı seçerdi. Evlilikleri, dışarıdan bakıldığında sakin ve sorunsuz görünürdü.

Zerina annesi öldükten sonra teyzesinin yanına gelmişti. Aida için bu, beklenmedik bir alışkanlıktan çok, gecikmiş bir kabullenişti. Ablasının yadigârı olan bu küçük kız, zamanla evin sessiz boşluklarını doldurmuştu. Zerina'ya baktığında hem kaybettiği ablasını görür hem de eksik kalan anneliğini tamamladığını hissederdi.

Zerina babasını hiç görmemişti. Bu cümle onun hayatında bir eksiklikten çok, cevapsız bırakılmış bir soru gibiydi. Annesinin anlattığına göre babası Yugoslavya'nın dâhil olduğu savaşlardan birine gitmişti. Gitmişti... ve bir daha dönmemişti.

Bu konuda evde fazla konuşulmazdı. Ne bir fotoğrafı vardı ne de ardında kalan somut bir iz. Sanki bir gün çıkmış ve geride yalnızca anlatabilecek kadar bilgi bırakmıştı.

Zerina, on yaşına kadar annesiyle hayata tutunmuştu. Annesinin ölümünden sonra ise hayat ona yeni bir sessizlik daha öğretmişti. O sessizliği Aida'nın evinde sürdürdü.

Bir ara ayrı bir eve çıkmayı düşünmüştü. Bu düşünceyi Aida'ya açtığında aldığı cevap yeterince kesindi. Aida izin vermemişti. Zerina'yı yalnız bırakmak istemediğini söylememişti; sadece gitmesine gerek olmadığını hissettirmişti. Zerina da bunu kabullenmişti. Annesinden sonra annelik kelimesi, onun için Aida ile aynı anlama gelmeye başlamıştı. Aida üzüldüğünde Zerina hemen bunu fark ederdi. Mutlu olduğunda ise evdeki sessizlik biraz daha hafiflerdi.

Aida'nın kocası Zerina'yı severdi. Bu sevgi yüksek sesle söylenmezdi ama her zaman oradaydı. Sorun çıkarmamıştı. Zaten bazı insanlar, sorun çıkarmayarak hayatın yükünü hafifletirdi.

Irmak kenarında geçen o sakin günün ardından Zerina ve Aida eve döndüler. Zerina o gün çalışmamıştı; yine de bedeninde, dinlenmekle geçmeyen bir yorgunluk vardı. Bir an önce uyumak istiyordu. Tam o sırada ertesi gün nöbetçi olduğunu hatırladı.

Zerina, T şehrinde çalışan bir hemşireydi. Haftada iki gün hastanede kalır, geceyi floresan ışıkları altında geçirirdi. Yarın da o günlerden biri olacaktı.

Zerina, yemek için salona geldiğinde masada onu ağır bir sessizlik karşıladı. Kimse konuşmuyordu. Sessizliği yalnızca çatal ve

kaşıkların tabaklara değen sesi kesiyordu. Bu akşam bu masa, bir akşam yemeğinden çok bir zorunluluk gibiydi. Herkes oradaydı, çünkü olması gerekiyordu. Aida daha fazla dayanamadı. Zerina'ya dönerek, sessizliği bilerek bozan ilk kişi oldu.

"Yarın kaçta gelirsin? Çok geç kalmazsan sevinirim," dedi. "Misafirlerimiz olacak, bana yardımcı olursun."

Zerina başını kaldırdı.

"Yarın tüm gün çalışıyorum."

Aida duraksadı.

"Ama gelenlerle senin de tanışmanı isterdim"

Zerina cevap vermedi. Yorgunluğu, konuşmaktan daha ağırdı. Aida bunu fark etti. Daha fazla üstelemedi ve konuyu kapattı.

Ertesi gün gelecek misafirler, Aida'nın kocasının uzaktan akrabalarıydı. İçlerinden biri Zerina'yı görmüştü. Güzel bulmuştu. Tanışmak istiyordu. Yemek, yalnızca bir bahaneydi. Zerina'nın bundan haberi yoktu. Zaten görücü usulü fikrine baştan karşıydı. Bir insanla evlenmek için önce hissetmek gerektiğine inanıyordu. Duygu olmadan verilen kararları, başkasının hayatını üstlenmek gibi görürdü. Ama hayatında şimdiye kadar kimse olmamıştı. Bu yaşına kadar yalnız gelmişti.

Zerina'nın hayattan büyük beklentileri yoktu. Teyzesinin mutlu olması, onun için çoğu hayalden daha yeterliydi. Ve Zerina, bazı hayatların sessizce yaşandığını çok iyi biliyordu.

Yemeğin ardından odasına geçti ve erkenden uyudu. Sabah erken uyandı. Uykusunu almıştı ama bir süre yataktan çıkmadı. Tavana bakarak, düşünmeden durmayı başarabildiği nadir anlardan birini yaşadı. Sonunda kalktı. Camdan dışarı baktığında, dünyanın henüz uyanmadığını sandı. Yan komşusu ve en yakın arkadaşı Emina hariç.

Zerina pencereyi açtı ve başını dışarı uzattı.

"Hazırlan da gidelim Emina."

Emina'nın cevabı gecikmedi. Gülerek karşılık verdi; zaten başka türlüsünü pek bilmezdi. Emina ile Zerina çok yakın arkadaşlardı. Bu yakınlık yılların sessizce kurduğu bir bağdı. Zerina az konuşurdu. Emina ise onun söylemediklerini gülüşüyle tamamlayan türdendi. Zerina'nın içe kapanıklığı, Emina'nın hayata açık duruşuyla dengelenirdi. Zerina'ya göre daha kısa boyluydu; canlı bir bedeni, omuzlarına dökülen açık kahverengi saçları vardı. Dışa çıkık yanakları, gülümsemesini saklamazdı.

Emina ile Zerina neredeyse birlikte büyümüşlerdi. Zerina küçük yaşta teyzesinin yanına geldiğinde aynı çocukluğun içine düşmüşlerdi. Zerina'nın kendini yalnız hissetmesine gerek kalmadan geldiği ilk gün tanışmışlardı. Emina, ailesinden gördüğü sıcaklığı Zerina'ya yaşatmaya borç bilmiş gibiydi.

Birlikte işe giderlerdi. Eğer ikisinden birinin nöbeti yoksa, akşamları da birlikte dönerlerdi. Günün büyük bir kısmı beraber geçer, öğle arasında aynı masaya otururlardı. Başlarda her şey bu kadar kolay değildi. Ama yıllar, onları birbirinin sırlarını taşıyan iki insan hâline getirmişti. Şimdilik ikisi de hayatlarından memnundu.

Gün, soğuk mu sıcak mı olacağına karar verememişti. Hastane de öyleydi. Ambulans gelene kadar her şey olağan seyrindeydi. Sireni duyduklarında, düzen bir anda dağıldı. Ambulanstan iki yaralı indirildi. Birinin bilinci açıktı. Diğerinin durumu ise ilk bakışta bile ağırdı.

Koridorlardan sesler yükseldi.

"Yolu açın!"

Hastane çalışanları bağırıyor, sedyeye yer açmaya çalışıyordu.

Sedyedeki iki yaralının üzerlerindeki kıyafetler dikkat çekiciydi. Asker oldukları hemen anlaşılıyordu. Bilinci açık olan yaralı, rütbeli olmalıydı. Üniforması diğer askerden farklıydı; daha temiz, daha belirgindi. Bilinci kapalı olan asker ameliyathaneye yetiştirilemedi. Sedyenin üzerinde hayatını kaybetti. Diğer asker hemen ameliyata alındı. Zerina'nın da ameliyatta bulunması gerekiyordu. Ama içeri girmeden önce, Emina'yı buldu.

—"Ben gelemeyeceğim," dedi. "Bugün eve tek dönersin beni bekleme."

"Neden? Bugün nöbetin yok diye biliyorum."

"Yok," dedi Zerina. "Ama durumu ağır bir hasta geldi. Ameliyatta olmam gerekiyor."

Kısa bir duraksamadan sonra ekledi.

"Uzun sürecek gibi duruyor. Bugün gelemeyeceğimi teyzeme söylersin."

"Merak etme" dedi Emina. "Ben söylerim. Sen de daha fazla oyalanma, ameliyathaneye git."

Zerina başıyla onayladı ve arkadaşından ayrıldı.

Ameliyatta, askerin vücuduna iki kurşun isabet ettiği anlaşıldı. Kurşunlardan biri omuzuna isabet etmişti nispeten kolay çıkarıldı. Diğeri ise tehlikeli bir bölgedeydi. Bu yüzden ameliyat uzadı. Saatler geçti. Dört saatin sonunda iki kurşun da çıkartıldı. Yaralara dikiş atıldı. Ameliyat başarılı bir şekilde tamamlandı. Asker odalardan birine alındı. Ve onunla ilgilenecek hemşire olarak Zerina görevlendirildi.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Hastanedeki görevlilerin çoğu askerler hakkında konuşmaya başlamıştı. Ama konuşulanların hiçbiri kesin değildi. Kimse onların nasıl yaralandığını, nasıl bu hâle geldiklerini bilmiyordu.

Hastane koridorlarında kırk beş elli yaşlarında bir adam dolaşıyordu. Aynı kelimeleri, aynı tonda, defalarca söylüyordu.

"Oğlum nerede? Onu görmek istiyorum."

"Oğlunuzun ismi nedir?"

"Dejan," dedi adam. "Dün yaralı şekilde getirilen asker."

Doktor kısa bir duraksamadan sonra konuştu.

"Ameliyatı başarılı geçti. Şu an odasında uyuyor. Sabaha anca uyanır ve şu an odasına ziyaretçi alamıyoruz."

Adamın yüzü gerildi.

"Ben babasıyım ve oğlumu derhâl görmek istiyorum. Sabahı bekleyecek vaktim yok."

"Üzgünüm," dedi doktor. "Oğlunuzu yarından önce göremezsiniz" diye ekledi.

Doktor konuşmasını bitirdiğinde Dejan'ın babası sinirle arkasını döndü. Hastaneden ayrılmadı. Sabah olmasını beklemeye başladı. Bütün gece boyunca babası dışında başka kimse gelmedi.

Dejan'ın yüzünde en ufak bir çizik yoktu. Bu durum yaşadıklarıyla ters düşüyordu. Kurşunlardan biri sağ koluna isabet etmişti. Tehlikeli bir noktadaydı. Ameliyatın uzun sürmesinin sebebi de buydu. Neyse ki başarılı bir şekilde çıkartılmıştı.

Dejan oldukça uzun boyluydu. Kahverengi gözleri, belirgin bir çene hattı, siyah saçları ve yapılı bir vücudu vardı. Ordunun kazandırdığı disiplin, duruşuna ayrı bir ağırlık katıyordu. Dikkat çeken yalnızca boyu değildi. Yanık teni ve siyah saçları, ona sert ama çekici bir görünüm veriyordu. Ve bu görünümün altında yoğrulmuş bir mizah vardı. Bazen yaptığı espriler, askerliğin ona kazandırdığı ciddiyeti çatlatıyor, o anlarda minik burnu ve genç yüzü ortaya çıkıyordu. Dışarıda, babası olduğunu söyleyen sert

ve öfkeli adama pek benzediği söylenemezdi. Dejan ameliyattan sonra koridorun sonundaki tek kişilik odaya alınmıştı ve hâlâ uyuyordu.

Sabah olmak üzereydi, güneş yeni doğuyordu. Zerina, o gece yalnızca dört saat uyumuştu ama kendisini yorgun hissetmiyordu. Bugün günlerden cumartesiydi. Buna rağmen Zerina hastanede kalmıştı. Ne eve gitmek istemişti ne de her hafta sonu uğradığı ırmak kenarına. Sebebini kendisi de bilmiyordu ama bugün buradan ayrılmak istemiyordu. Dejan'ın uyanıp uyanmadığını kontrol etmek için odasına gitti. Tam o sırada, doktor ve Dejan'ın babası Bojan da odaya girdiler.

Dejan yavaş yavaş kendine geliyordu. Pencereden içeri süzülen güneş ışığı yüzüne vurmuştu. Bunu fark eden Zerina sessizce perdeyi çekti. Dejan kendini güçsüz ve bitkin hissediyordu. Sanki burada yalnızca bir gece değil, aylardır kalmış gibiydi. Başına ne geldiğini hatırlamaya çalışır gibi, sabit bir noktaya bakıyor, düşünüyordu. Odadaki derin sessizliği bozan Bojan oldu. Sesi sertti. Emrediciydi.

"Oğlumu ne zaman bu lanet yerden çıkarabilirim?"

Doktor sakinliğini koruyarak konuştu.

"Biraz daha dinlenmesi ve kendini toparlaması gerekiyor. İki üç gün daha burada kalması en doğrusu."

"Ben oğlumu eve götürmek istiyorum. Gereken ne ise evde yapılır, burada daha fazla kalmasını istemiyorum."

"Yaranın mikrop kapma ihtimali var" dedi doktor.

"Burada gözetimimiz altında olması gerekiyor." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi.

"İsterseniz siz de oğlunuzla birlikte kalabilirsiniz."

Bojan dişlerini sıktı. Sonra kararını vermiş gibi konuştu.

"Üç gün sonra geleceğim ve geldiğimde oğlumu alıp gideceğim doktor. O zamana kadar ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Şimdilik burada kalsın."

Bojan oğluna kısa bir bakış attı.

"Sen dinlenmene bak. Seni almaya birini gönderirim."

Ardından sinirli bir hareketle kapıya yöneldi. Kapıyı öyle sert kapattı ki, koridor boyunca yankılanan ses camları titretti. Bojan, oğluna nasıl yaralandığını sormamıştı. Sormaya niyeti var mıydı, yok muydu, belli değildi. Dejan ise yaralı olmanın verdiği bir utançla başını hafifçe yana çevirmişti.

Birkaç saniye sonra doktor da odadan çıktı. Kapı kapandığında, Zerina ile Dejan odada baş başa kaldılar. Dejan, belki de ilk kez o an odada kendinden başka birinin varlığını gerçekten fark etti. Bakışları Zerina'ya kaydı. Yorgun ama dikkatliydi. Kısa bir tereddütten sonra konuştu:

"Bir bardak su alabilir miyim?"

Zerina, sesi yumuşak ama net bir tonla cevap verdi.

"Öğlene kadar su içmeniz yasak."

Dejan dudaklarını araladı. Sesinde neredeyse çocukça bir yakınma vardı.

"Çok susadım... Sanki günlerdir hiç su içmedim."

Zerina cevap vermedi. O an karşısındaki uzun boylu, yapılı adam gitmiş, yerine küçük bir çocuk gelmiş gibiydi. Dejan'ın bakışlarında bir şey vardı. Israr değil. Ama sessiz bir beklenti. Zerina gözlerini kaçırdı. Bir an sonra yatağa son kez baktı ve hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Kapının önünde Emina ile karşılaştı. Emina'nın merakı yüzünden okunuyordu. Sorular, daha Zerina nefes almaya fırsat bulamadan döküldü.

"Nasıl yaralanmış? Kendisine geldi mi? Hiç konuştunuz mu? Şu an durumu nasıl?"

"Nasıl yaralandığını bilmiyorum."

"Durumu iyi mi? Anlatsana Zerina"

"Biraz yorgun gibi ama durumu iyi. İki üç gün içinde kendini tamamen toparlar."

Emina, bir an sustu. Sonra hafifçe kaşlarını çattı.

"İyi bir şekilde dinlenirse toparlar. Peki... sormadın mı nasıl yaralandığını?"

"Neden bu kadar merak ediyorsun Emina?"

Emina, Zerina'ya dikkatli baktı.

"Çünkü," dedi yavaşça, "seni tanıdığımdan beri ilk defa bir cumartesi günü hastanede kaldın. Irmak kenarına da gitmedin."

Bir adım yaklaştı. Sesini alçalttı.

"Sende farklı bir şey var, Zerina."

"Değişen hiçbir şey yok, emin olabilirsin."

"O zaman neden bugün buradasın?"

Zerina kısa bir an düşündü. Cevabı kendisi de tam bilmiyordu.

"Onu tanımıyorum," dedi sonunda. "Benim için buraya getirilen diğer hastalardan farkı yok. Dün durumu çok kötü görünüyordu. Gitmek istemedim."

"Buraya durumu kötü olan çok hasta geldi."

Zerina'nın sesi bu kez daha alçaktı.

"Askerdi. Belki ondandır. Babamın durumunu biliyorsun."

Emina başını salladı.

"Yani," dedi. "Sadece asker olduğu için mi?"

"Başka ne olabilir?"

Emina hafifçe gülümsedi.

"Adı neymiş?"

"Dejan"

Emina kaşlarını kaldırdı.

"Sırp mı?"

"Galiba."

"Arkadaşı, annesi, babası... ne bileyim akrabası falan yok mu? Ziyaretine kimse gelmedi mi?"

"Dün gece ameliyattan sonra babası geldi. Onun dışında gelen kimse olmadı. Babası çok sinirliydi. Sabah oğlu uyanınca doktordan izin istemiş."

"Ne izni?"

"Oğlunu eve götürmek istiyormuş ama doktor bey bu durumun mümkün olmadığını söyledi. Sonra adam tekrar geleceğini söyleyip sinirli bir şekilde gitti."

"Oğlunu bu hâlde bırakıp gitti öyle mi?"

"Üç gün sonra geleceğini söyledi."

Emina başını salladı.

"Bence" dedi. "Ne olursa olsun bir baba dayanamaz. Akşam olmadan gelir."

Tam o sırada yanlarına yaklaşan doktorun sesiyle konuşmaları yarıda kaldı. Doktor, içerideki hastanın orduda çok önemli bir rütbeye sahip bir askerin oğlu olduğunu söyledi. Bu yüzden hassas davranmaları gerektiğini özellikle vurguladı. Sözlerin bitirir bitirmez yanlarından ayrıldı.

Doktorun arkasından bakarken Emina, Zerina'nın koluna hafifçe vurdu. Sesi alaycıydı ama gözleri gülmüyordu.

"İyi ki geldi de uyardı seni! Sanki rütbeli birinin oğlu olmasa onu öldüreceğiz."

"Sessiz ol Emina," dedi Zerina hemen.

"Ama o artık bir bebek değil, bir asker, bayan Zerina."

"Dalga geçmeyi bırak."

İkisi de gülerek konuşmalarına son verdiler. Akşam olmak üzereydi. Zerina son kez Dejan'ın sargısını kontrol edip sonra eve gitmeyi düşünüyordu. İki gündür eve uğramamıştı. Teyzesi mutlaka merak ediyordu. Aida'dan iki gün ayrı kalmak onun için alışılmadık bir durumdu. Sargı malzemelerini alıp odaya doğru giderken koridorda Emina'yla karşılaştı.

"Hazırlan da eve gidelim."

"Askerin sargısını kontrol etmem lazım, sonra gideriz."

"Gayet tabi, sen koca bebeğin sargısını değiştir. Ben kapıda seni bekliyorum."

"Emina böyle konuşup durma. Birisi duyacak ve rezil olacağız."

"Tamam bundan sonra söylemem. Hadi sen de daha fazla bekletme yaralı askeri."

Emina "askeri" kelimesini öyle bir vurguyla söylemişti ki, bebek dese daha masum olurdu. Zerina cevap vermedi. Sargı malzemeleriyle birlikte Emina'nın yanından ayrıldı ve Dejan'ın bulunduğu odanın kapısını çalarak içeri girdi.

"Bugün nasılsınız? Kolunuz ağrıyor mu?"

"Fazla ağrımıyor."

"Sargıyı değiştirmeliyim."

"Tabi."

Dejan sargısı değiştirilirken Zerina ile göz göze gelmek ve onunla konuşmak istiyordu. Nedenini kendisi de bilmiyordu

ama bir an önce onunla konuşmak istiyordu. Tek sorun ise bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Zerina sargıyı değiştirmiş ve odadan çıkmak üzereydi ki Dejan onu durdurdu.

"Babam sabah mı geldi? Biliyor musunuz?"

Zerina durdu. Arkasını dönmeden cevap verdi.

"Siz dün gece ameliyattayken geldi ve bütün gece koridorda sabah olmasını, sizin uyanmanızı bekledi. Sabah olunca da odanıza geldi. Sonrasını zaten biliyorsunuz."

Dejan başını yastığa yasladı. Gözleri tavana takıldı. Sanki konuşmak istiyor ama kelimeler ona ihanet ediyordu.

"Bütün gece benimle mi ilgilendiniz?"

Zerina kısa bir duraksamadan sonra cevap verdi.

"Dün hastanede nöbetçiydim."

Sözlerini bitir bitirmez odadan çıkmak için yöneldi. Ama Dejan, bu konuşmanın burada bitmesini istemiyordu.

"İki gündür burada benimle ilgileniyorsunuz, çok teşekkür ederim."

"Ben burada çalışıyorum. Bu benim görevim."

Dejan'ın dudaklarından, düşünmeden dökülen bir cümle çıktı.

"Kocanız ya da ailesiniz sizi özlemiştir."

Sözler odada asılı kaldı.

Bu kelimeler Dejan'ın ağzından bir anda çıkmıştı. Neden böyle söylediğini bilmiyordu. Merak mıydı, yalnızlık mı yoksa sadece yanlış bir an mı?

Zerina bakışlarını kaçırdı. "Kolunuzu fazla oynatmayın," dedi ve odadan çıktı.

Koridordaki kalabalığın içinde bir an durdu. Bu kadar insanın arasında, bu kadar yalnız hissetmesi canını acıttı. Aklına annesi

Bosna'da başlayan bir hayat, İstanbul'da susturulmuş bir geçmişle devam eder. Selma, hayatta kalmayı başarmış ama yaşamayı ertelemiş bir kadındır. Bir anne, bir tanık, bir suskun. Geçmişini ardında bıraktığını sandığı anda, kader ona aynı hikâyeyi başka bir biçimde geri verir.

Irmaklar cesetleri taşır, şehirler sırları saklar.
Ama bazı acılar ne suya karışır ne toprağa gömülür.

Gizli Yara, savaşın yalnızca cephede değil; evlerde, bedenlerde ve suskunluklarda sürdüğünü anlatan sarsıcı bir roman.
Aşkın korkuya, suskunluğun suça, kaderin kaçınılmazlığa dönüştüğü bir hikâye.

"...Bazı insanlar kaderinden kaçamaz.
Sadece ona biraz geç ulaşır."

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579499